

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.671 van 7 juni 1999
in de zaak A. 82.705/IX-1664.**

In zake : de NV VERHELST,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Volksgezondheid en
Pensioenen,
2. de minister van Financiën,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten R. DEPLA en M. STUBBE,
kantoor houdende te BRUGGE-St. KRUIS,
Karel van Manderstraat 123.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV VERHELST
op 1 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het koninklijk besluit van 22 december 1998
betreffende de financiering van het Instituut voor
veterinaire keuring;

Gezien het verzoekschrift dat de NV VERHELST
op 1 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van bovengenoemd
koninklijk besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-
auditeur W. WEYMEERSCH, op grond van artikel 12 van het
koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van
de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, op grond van artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gelet op de beschikkingen van 3 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 mei 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaten R. DEPLA en F.CANON, die verschijnen voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 4 november 1998;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 18 augustus 1998 brengt de Commissie van de Europese Gemeenschappen een met redenen omkleed advies uit stellende dat België, "doordat het niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen heeft vastgesteld om te voldoen aan Richtlijn 96/43/EG

van de Raad van 26 juni 1996 tot wijziging en codificering van Richtlijn 85/73/EEG om de financiering van de keuringen en veterinaire controles van levende dieren en bepaalde dierlijke produkten te garanderen en tot wijziging van de Richtlijnen 90/675/EEG en 91/496/EEG, is tekortgeschoten in zijn verplichtingen op grond van deze richtlijn en van het EG-Verdrag".

Verder vraagt de Commissie dat België binnen de twee maanden maatregelen zou nemen teneinde de verplichtingen na te komen. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd dat de Permanente Vertegenwoordiging van België, blijkbaar bij brief van 8 januari 1998, had medegedeeld dat de nodige maatregelen werden voorbereid.

1.2. Op 7 juli 1998 wordt bij de Kamer van volksvertegenwoordigers een wetsontwerp ingediend houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring. Blijkbaar wordt tegelijkertijd een koninklijk besluit uitgewerkt dat uitvoering moet geven aan het voormelde wetsontwerp, eenmaal dit wet is geworden.

1.3. Het voormelde wetsontwerp leidt uiteindelijk tot de wet van 8 december 1998 waarbij, onder meer, artikel 6, van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel wordt gewijzigd.

1.4. Met betrekking tot het voormelde ontwerp van koninklijk besluit wordt op 12 oktober 1998 een advies uitgebracht door de Raadgevende Commissie van het Instituut voor veterinaire keuring en op 1 december 1998 door de Inspectie van Financiën.

1.5. Het ontwerp van koninklijk besluit leidt uiteindelijk tot het thans bestreden koninklijk besluit van 22 december 1998.

1.6. Op 16 maart 1999 wordt bij de Kamer van volksvertegenwoordigers een wetsontwerp ingediend tot bekrachtiging van het koninklijk besluit van 22 december 1998 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring.

1.7. De afdeling wetgeving van de Raad van State stelde in zijn advies met betrekking tot dit wetsontwerp dat het verzoek om spoedbehandeling niet deugdelijk was gemotiveerd. Overwogen werd dat "in de adviesaanvraag (...) niet duidelijk (wordt) gemaakt waarom het, in tegenstelling tot de uitdrukkelijke opvatting van de wetgever, nodig is reeds lang vóór het verstrijken van die termijn een bekrachtiging te verkrijgen.";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als middel de schending aanvoert van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van het materiële motiveringsbeginsel; dat zij stelt dat de bijzondere redenen, waarnaar in de aanhef van het bestreden besluit wordt verwezen, de dringende noodzakelijkheid niet vermogen te omkleden, dat uit die motivering immers niet blijkt dat de verplichting het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State in te winnen niet meer mogelijk was; dat zij er aan toevoegt dat uit geen enkel element blijkt dat daardoor de efficiëntie van de regeling of de verwezenlijking van de doelstellingen van de regeling in het gedrang zouden komen; dat zij meer concreet verwijst naar de opdrachtwet van 8 december 1998 waarbij aan de Koning een termijn van één jaar wordt gegeven om het bedrag van de rechten te bepalen teneinde de vereiste adviezen, waaronder het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, in te winnen; dat volgens de verzoekende partij geen bijzondere omstandigheden worden aangevoerd waaruit zou blijken dat de totstandkoming van het

aangevochten besluit niet de minste vertraging mocht oplopen; dat zij verder stelt dat de loutere verwijzing naar een met redenen omkleed advies van de Europese Commissie niet het bijzondere karakter heeft dat in artikel 3, R.v.St.-Wet wordt bedoeld; dat zij desbetreffend zelfs van oordeel is dat de Richtlijn 96/43/EG geen uitstaans heeft met de regeling inzake keurrechten zodat er bovendien geen oorzakelijk verband is tussen de wijziging van de keurrechten enerzijds en de kritiek van de Europese Commissie anderzijds; dat zij tenslotte stelt dat nergens uit blijkt dat de Belgische Staat dreigde veroordeeld te worden door het Hof van Justitie, voor zover de overheid zich al op zijn eigen verzuim zou kunnen beroepen; dat zij op dit punt erop wijst dat Richtlijn 96/43/EG reeds op 1 juli 1997 moest zijn omgezet;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat luidens artikel 3, § 1, al. 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "buiten het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid", de voorontwerpen van reglementaire besluiten onderworpen dienen te worden aan het met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State;

2.3. Overwegende dat in casu in de aanhef van het bestreden besluit de dringende noodzakelijkheid als volgt wordt gemotiveerd :

"Gelet op de dringende noodzakelijkheid, gemotiveerd door de verplichting de van kracht zijnde financieringsregeling van het Instituut voor veterinaire keuring in overeenstemming te brengen met de Europese wetgeving, aangezien de Europese Commissie een met redenen omkleed advies heeft uitgebracht wegens onvolledige omzetting van de richtlijn 96/43/EG";

dat deze motivering van de dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard als hebbende het bijzondere karakter teneinde te ontkomen aan de adviesverplichting van de afdeling wetgeving van de Raad van State; dat uit het feitenrelaas immers blijkt dat Richtlijn 96/43/EG van de Raad van 26 juni 1996, overeenkomstig artikel 4, ten laatste op 1 juli 1997 diende te worden omgezet in het interne recht; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat de Europese Commissie, in verband met de niet tijdige omzetting, de Belgische regering bij brief van 5 november 1997 de gelegenheid heeft geboden om haar opmerkingen te laten kennen; dat er derhalve dient te worden aangenomen dat reeds sedert november 1997 de Belgische regering op de hoogte was van de problematiek; dat de opgegeven verantwoording van de dringende noodzakelijkheid niet overtuigt, vermits op grond van het overgelegde dossier moet worden besloten dat de verwerende partij te lang heeft stilgezeten teneinde het bestreden besluit te nemen; dat hoewel bij brief van 8 januari 1998 van de Permanente Vertegenwoordiging van België wordt medegedeeld dat de nodige maatregelen worden voorbereid, het nog tot 7 juli 1998 duurt vooraleer een wetsontwerp bij het parlement wordt ingediend; dat indien de dringende noodzakelijkheid effectief bestond op het ogenblik waarop het bestreden besluit werd genomen, dit op uitsluitende wijze volgt uit het stilzitten van de verwerende partij;

2.4. Overwegende dat blijkbaar tegelijkertijd met het wetsontwerp 1667/1, hetwelk uiteindelijk heeft geresulteerd in de wet van 8 december 1998, een koninklijk besluit werd uitgewerkt dat uitvoering diende te geven aan voormelde wet; dat het door laatstvermelde wet gewijzigde artikel 6, van de wet van 5 september 1952, onder meer bepaalt dat de Koning binnen het jaar uitvoering dient te geven aan deze bepaling; dat in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp 1667/1 te lezen staat :

"De periode van één jaar is noodzakelijk om de vereiste adviezen over de te ontwerpen nieuwe regeling in te winnen. Het betreft de adviezen van de Raadgevende Commissie, waarin de betrokken sectoren zijn vertegenwoordigd evenals het advies van (de) Raad van State". (Parl. St., Kamer, 1998-1999, nr. 1667/1, p. 1);

dat in de aanhef van het thans bestreden besluit wordt verwezen naar het advies van de Raadgevende Commissie van 12 oktober 1998, naar het advies van de Inspecteur van Financiën (IF) van 1 december 1998 en naar het begrotingsakkoord van 8 december 1998; dat hieruit blijkt dat blijkbaar wel de tijd werd gevonden om het advies van de Raadgevende Commissie in te winnen, doch niet het advies van de Raad van State, eventueel binnen de drie dagen te vragen; dat het vrij lange tijdsverloop (anderhalve maand) tussen de datum waarop het advies van de Raadgevende Commissie werd gegeven en de datum waarop het advies van de IF werd uitgebracht, met geen enkel stuk uit het administratief dossier wordt verantwoord; dat ook hier derhalve dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij al te lang heeft stilgezeten om de nodige adviezen in te winnen eenmaal het advies van de Raadgevende Commissie werd uitgebracht; dat indien de verwerende partij meer spoed aan de dag had gelegd teneinde het advies van de IF in te winnen alsook het begrotingsakkoord, zij gedurende de in casu verstreken periode van anderhalve maand minstens een advies binnen drie dagen van de afdeling wetgeving van de Raad van State had kunnen vragen; dat zij door haar eigen toedoen, dit echter onmogelijk heeft gemaakt; dat het middel kennelijk gegrond is;

3. Over de vordering tot schorsing.

Overwegende dat, aangezien het bestreden koninklijk besluit dient te worden vernietigd, er geen

grond is om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 22 december 1998 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juni 1900 negenennegentig, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.